

Ο ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΟΡΛΕΑΝΣ

Ἡ μετάβασις τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς ἐν Παρισίοις διήγειρε ἀληθῆ θόρυβον· ὁ υἱὸς τοῦ Κόμητος τῶν Παρισίων τοῦ ἀντιποιομένου τῶν θρόνον τῆς Γαλλίας παραβαίνων τὸν νόμον τοῦ 1886, ὅστις ἀπαγορεύει τὴν διαμονὴν ἐν Γαλλίᾳ εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἐβασίλευσαν ἐν αὐτῇ, καὶ εἰς τοὺς ἀμέσους κληρονόμους αὐτῶν ἐν τάξει πρωτοτοκίας, ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ πατριον ἔδαφος, φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνοῦ πρὸς τὴν μεγάλην πατρίδα του αἰσθήματος: *να τὴν ὑπηρετήσῃ ὡς στρατιώτης.*

* * *

Ἐὰν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας ἢ πράξις αὕτη τελουμένη θὰ διήγειρε γενικὸν ἐνθουσιασμόν, ἤδη προεκάλεσε γενικὸν θόρυβον καὶ ὁ ἐπίσημος παραβάτης σκληρᾶς διατάξεως ἐκλήθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα δώσῃ λόγον διὰ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτά του. Δὲν ὑποθέτομεν, ὅτι ἄλλοι λόγοι ὄθησαν τὸν νεαρὸν πρίγκηπα εἰς τὴν τοιαύτην ἐπάνοδον, διότι πιστεύομεν εἰς ὅ,τι εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀπολογούμενος.

— Δὲν ἀνακατεύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, ἣτις ἐνδιαφέρει μόνον τὸν πατέρα μου. Ἦλθον νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου ὡς στρατιώτης ἀπλοῦς. Δὲν μετέβην εἰς τὴν Βουλὴν, ἀλλ' εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κληρωτῶν.

* * *

Ἡ ἀπολογία τοῦ ζωντοῦ Πρίγκηπος δὲν συγκινεῖ τοὺς δικαστάς, αἱ ἀγορεύσεις δὺο ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων δικηγόρων δὲν τοὺς πείθουσι καὶ ἐκδίδεται ἀπόφασις ρίπτουσα αὐτὸν ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὰς φυλακάς.

— Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν χώραν του εἶνε ἔγκλημα; Εἶνε τοῦτο λάθος;

Εἶχεν ἐρωτήσῃ ἀπολογούμενός καὶ οἱ δικασταὶ ἀπήντησαν:

— Μάλιστα.

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου δὲν ὑπεδέχθη ὁ λαὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἀνεμένετο. Πολλοὶ βασιλόφρονες ἠθέλησαν νὰ προβῶσιν εἰς διαδηλώσεις, ἀλλ' ἡ ἀστυνομία τὰς προέλαθε, πλεῖστα δὲ μέλη τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας συνελήφθησαν.

* * *

Τοιαύτη ἡ τυπικὴ ἀπόφασις.

Ἐπερὶ αὐτῆς ὁμοῦς ὑπάρχει ἕτέρα, ἣτις ἴσως εἶνε ἡ μάλλον δικαία.

— Δὲν ἀναμένω τίποτε ἐκ τῆς ἐπιεικείας σας, εἶπεν ὁ Δουξ πρὸς τοὺς δικαστάς αὐτοῦ. Ἐὰν μὲ καταδικάσητε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ 200 χιλ. κληρωτῶν, οἵτινες θὰ ἔχωσι τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν γαλλικὴν σημαίαν θὰ μοὶ ἀποδώσωσι δικαιοσύνην· ἐν τῇ συνειδήσει των θὰ μὲ ἀθώωσωσι.

Ἐχει ἄδικον;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ

Λοιπὸν ἡ στάσις ἔληξεν, ὀριστικῶς ἔληξεν· ἐξέπνευσεν, ὀριστικῶς ἐξέπνευσεν, ὡς ἔλεγε κατὰ τὴν τελευταίαν σκηνὴν δράματος ἠθοποιός τις ἔχων τὴν μακίαν νὰ προσθέτῃ κατὰ τι πρὸς ἔμφασιν μείζονα τῶν λόγων τοὺς ὁποίους ἐψιθύριζεν αὐτῷ ὁ ὑποβουλευς.

Καὶ ὄχι μόνον ἔληξεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεκηρύχθη, ὄχι μόνον ὑπήχθη ἀπὸ τὰς διαστάσεις γενικῆς ἀνατροπῆς εἰς τὰς διαστάσεις καὶ τὴν σημασίαν ἀπλοῦ ὄνειρου, ἀλλὰ καὶ ἀνεθεματίσθη. Οἱ θερμοκέφαλοι ὠνειρεύοντο νὰ ἀκούσωσιν ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου τὸν ἐνθουσιώδη πανηγυρισμὸν τῆς, ὅστις θὰ ἦτο ἴσως τὸ σύνθημα καθολικῆς ἐξεγέρσεως· ἀπεναντίας δὲ ἠκούσθη παγερὸς ἐπιτάφιος περιέχων αὐστηρὰν καταδίαιην.

Πίλοι φρύγιοι, σκούφοι ἐρυθροί, σκούφοι ἰακωβινικοὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ φανῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα συνεδριάζουσιν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους. Δὲν ἐφάνησαν μάλιστα καθόλου σκούφοι οἰοιδήποτε, παρεκτὸς τοῦ σκούφου τοῦ κ. Ρικάρη, ὅστις μακρὰν τοῦ νὰ σημαίῃ ἐπαναστατικὰ φρονήματα, εἶνε ἀπεναντίας τὸ σύμβολον τῆς τάξεως καὶ τῆς νομιμοφροσύνης. Ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτοῦ τοῦ φιλειρηνικοῦ καλύμματος ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Ἀχαΐας λαλῶν, ἀπήγγειλε λόγους συνέσεως καὶ μετριοπαθείας. Καὶ μετὰ τὸν κ. Ρικάρην ὁ κ. Κωνσταντόπουλος σωφρόνως καὶ ὁ κ. Κοζάκης Τυπάλδος μετ' εὐγλωττοῦ παρησιίας καὶ μετὰ σπανίας ὀρθοφροσύνης κατεδίκασαν τὰ μωρὰ κινήματα καὶ τὰς ἀνοήτους εἰσηγήσεις. Καὶ ἐπιστῶθη τοῦτο τὸ εὐχάριστον ἐκ τῆς καθόλου συζητήσεως, ὅτι ἡ θεὰ φρόνησις ἐνοικεῖ ἀκόμη ἀφανῆς εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Βουλευτηρίου μας, μὴ φυγαδευθεῖσα εἰςέτι ἀπὸ τὰς ἀγρίας φωνὰς τῶν Κορυβάντων, ἀπὸ τὰς ἀπαισιῶς σκηνὰς τῶν κοινοβουλευτικῶν ταυρομαχιῶν καὶ ἐπιφοιτᾷ κατὰ τὰς κρίσιμους στιγμὰς εἰς τὸ πνεῦμα τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἐμπειροτέρων καὶ φθέγγεται λόγους παρηγόρους καὶ σωτηρίους.

Τὸ τοιοῦτο πρέπει νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὅπως κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς τὸ ἐνθυμηθῇ πρὸ πάντων καὶ ἐπιφυλάξῃ μετ' εὐγνωμοσύνης ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου μίαν θέσιν τιμητικὴν διὰ τοὺς ὀλίγους ἱεροφάντας τῆς φρονήσεως, οἵτινες ἐν ὧραις χαλεπῆς προσφέρουσι τοιαύτην πολύτιμον ἐκδούλευσιν εἰς τὰ συμφέροντά του.

✱

Ὡστε ὁ κίνδυνος περῆλθεν. Κοιμήθητε ἡσυχοί, εἰρηνικοὶ ἄστοί. Τὰ κεκρυμμένα ὑπὸ τὰς μυρσίνας τυραννοκτόνα ξίφη ἐστομώθησαν τόσον καιρὸν περιμένοντα καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν ἀκονητὴν διὰ μέλλουσαν χρῆσιν. Οἱ Βρούτοι ἀπέριψαν τὸν μανδύαν τοῦ συνωμότη καὶ χορεύουν με φράκον τὸν τετράχορον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ κ. Καραπάνου.

Τόσον ὀλίγον συλλογίζεται ἡ Κυβέρνησις τὴν ἐπανάστασιν, ὥστε ἐκποιεῖ ἐπὶ δημοπρασίας με ἀξιεπαίνους προθέσεις ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ με ἀξιοθρήνητον ἀδιαφορίαν περὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τὰ κατασχέθεντα κατὰ καιροὺς καὶ ὡς πειστήρια εὐρισκόμενα εἰς τὰ γραφεῖα τῶν δικαστηρίων ὅπλα. (Ἴδε καὶ «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως».)

Τόσον ὀλίγον μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀνταρσίας ὁ Βασιλεὺς, ὥστε λύει τὰς ἀποσκευὰς του, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐτοιμάσει

πτοηθείς εκ τών φρικτών άπειλών και ένταυτώ λύει τό σφιγκτά δεδεμένον βελάντιον και δωρεΐται 500 δραχμάς υπέρ της Κρήτης, τό όποϊον εΐνε επί τέλους καΐτι τι.

Άλλ' άκουσίως ύστερον από τόσους παιάνας και από τοιαύτην επαναστατικήν έκτροσιν, έρχεται εις τή γαίλη μας τό γνωστόν άσμα, τό όποϊον εφαιδρυνε τούς Άθηναίους πρό τριακονταετίας περίπου κατά τινα άνάλογον κωμικήν περίστασιν :

Σάν δέν ειξευρες,
Φραντζέζε, νά παλαιώης. ...

Διότι καταλαμβάνετε, κύριε Ράλλη, όταν τις άναλαμβάνη τήν επιχείρησιν πραγμάτων παρατόλμων, πρέπει νά αισθάνηται Ικανήν δύναμιν, ήπως τή φέρη εις πέρας. Πρέπει ν' άνεγείρη τεράστια έδοφράγματα. ... μεταξύ τών ιδεών του και τών μετακμεισμών της Άπόκρευ, έξ ών βρίθει ό κόσμος κατά τās ήμέρας ταύτας.

Διότι καταλαμβάνετε, κύριε Λεβίδη, όσας φράσεις από τήν μετάφρασιν της ιστορίας της Γαλλικής επαναστάσεως του Μινιέ και αν καταπήν ό βάτραχος, απομένει πάντοτε πολίτης του έλλους και χωρίς νά πτοήση κανένα μέ τό κόσμα του δέν εΐνε κίνδυνος νά εκληρωθῃ όχι ως βους, άλλ' ούτε καν ως γάτος.

Διότι καταλαμβάνετε, κύριε Σάκκη, άλλο πράγμα εΐνε ν' άγωνίζεται τις υπέρ βωμών και εστιών εις τό πεδϊον και άλλο ν' άγωνίζεται υπέρ ταμπάρων έν τη Βουλή. Άλλο πράγμα εΐνε νά έχη τις αντιμέτωπον τόν κ. Μπατζιάν και άλλο νά βλέπη άπέναντι του εύζώνους.

Εΐς Ρώσος ποιητής και επαναστάτης κατεδικάσθη ποτέ εις θάνατον υπό του άυταρχικού άυτοκράτορος Νικολάου. Κατά τήν ώραν της εκτελέσεως τό σχοινίον της άγχόνης εκόπη, ό δε κατ'αδικος άνεγερθείς εΐπεν άπαθώς :

— Ούτε έν σχοινίον δέν ειξεύρουν νά κατασκευάσουν εις τήν Ρωσίαν !

Ούτε μίαν άνταρσίαν δέν ειξεύρει νά διοργανώση αΐτή ή τόσον κυνησιολόγος αντιπολίτευσις, δύναται νά εΐπη τις σήμεραν. Τήν άγνοιάν της αΐτην και τήν άδεξιότητά της έπρεπε νά τήν γνωρίζη, καθώς επίσης έπρεπε νά γνωρίζη ότι τό έλληνικόν έδαφος δέν εΐνε πρόσφορον δια τās Ισπανικά προνομιζιαμένα και ότι οι άνδριαντες τών ήρώων της λκοσωτηρίου μεταπολιτεΐσεως από καιρού κοινή βουλήσει εξώσθησαν από τό Έθνικόν Πάνθεον. Όταν τις δεικνύη τόσον παχυλήν άγνοιαν ως πρός τό πνεΐμα της εποχής και τόσην πλάνην περί τήν εκτίμησιν τών ιδίων αΐτουδ δυνάμεων, άς μη δυσαρεστηθῃ αν άκούση μετά τήν αΐκτραν άποτυχίαν τόν χλευαστικόν έπωδόν :

Σάν δέν ειξευρες
Νά ψήσης μακαρόνια
Τι έτριβες πολύ τυρί ; κτλ.

✱

Λυπούμεθα, διότι έν ήμέραις τοιαύταις κοινής φαιδρότητος και εύθυμίας άπασχολούμεν τούς αναγνώστας μέ τοιαΐτα θέματα άνοστα αν ουχι πένθημα. Άλλά τί νά γείνη ; έπρεπε νά ρηθῃ και ό επίλογος, ό άληθής και ειλικρινής επίλογος, άφου έτελείωσε τό άνούσιον δράμα.

Άλλως τε άφου ή έφειτην πενιχρά Άπόκρευ μας παρουςίασεν αΐτην μόνην τήν επαναστατικήν μασκαράταν,

μέ αΐτην πρέπει νά διασκεδάσωμεν εκόντες άκοντες, χωρίς όμως νά της άπανεΐμωμεν βραβεΐον.

Τό πολύκροτον κούνημα έν μόνον άποτέλεσμα έσχε, νά διασειση έν Ευρώπη τήν δημοσίαν πίστιν της Ελλάδος και νά εκπέσωσι τās έλληνικά χρωόγραφα κατά τινας μονάδας. Άλλ' αν ή εκβασις του συνετέλεσε ώστε εις άνταλλαγμα νά προστεθώσι μερικά μονάδες, μερικά μόρια συνέσεως εις τās κεφαλάς τών ευεξάπτων πολιτικών μας, πάλιν πρέπει νά ειμεθα εύχριστημένοι.

Και φαίνεται τῷ όντι, ότι τοιοΐτό τι συνέβη. Η αντιπολίτευσις έγκατέλιπε τήν στάσιν, έγκατέλιπεν ως και αΐτην τήν στασιμότητα και άπεράσισε νά συνεργασθῃ εις τήν Βουλήν μέ τήν πλειονοψηφίαν.

Ένόησεν ότι ή στάσις εΐνε σήψις και άπεράσισε ν' ακολουθήση τήν πρόοδον. Ευλογητός ό Θεός ! ... Θαρσειν χρή, φίλε Βάττε τ'άχ' αΐριον έσετ' άμεινον.

Έν ήμέραις γενικής χαρής και θυμηδίας επιτρέπεται και ήμϊν νά κλείσωμεν τό άρθρον μας μέ αΐτό τό εύσώνον ρητόν, έστω και τετριμμένον περισσότερον από τās επανωφόρια τών ιπποτών, τās όποϊα βλέπομεν εις τās όδους και από τούς φιλιππικούς του κ. Μίλησι τούς όποϊους άκούομεν από του βήματος.

Ηρώδη ο Άπτιύδ

- Τι κρόα άποκρηά τ'άτος !
- Άν δέν ήτο και ή Βουλή... άλλοίμονον !
- Έγώ δέν πηγαίνω, διότι έχω κωλοσιργίαν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΤΡΙΔΗΝ

Έπερωτάς αΐώνια για χίλια δυό ζητήματα
και υποβάλλεις έγγραφα άσήμαντα αΐτήματα
τά στήθη μας έπίσεσε μ' αΐτά 'σαν επιδότης
και λέγεται πολύ σωστά, θυρωώ, άντεροδγάλτης.

Τσοπανάιος